

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικὸν

Ετήσια δρ. 10.—
Ἐξέμνηνος 5,50
Τριμηνιος 3,—
Ἀ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην διαστάτου μηνός.

Ἐξωτερικὸν

Ετήσια φρ. χρ. 12.50
Ἐξέμνηνος 6,50
Τριμηνιος 3,50

Περίοδος Β'. — Τόμος 25ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 22 Σεπτεμβρίου 1918

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικ. λεπ. 20. Ἐξωτερικ. λεπ. 25

Φόλλα προηγουμένων ἐτῶν, λεπτὰ 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολαίον

Ἔτος 40όν. — Ἀριθ. 43

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ὁ Χάρμπερτ μεταφέρεται στὸ Γρανίτινο Παλάτι. — Ὁ Νάβ διηγείται τὰ συμβάντα. — Ὁ Κύρος Σμιθ ἐπισκέπτεται τὸ τροπέδιο. — Καταστροφή! — Οἱ ἄποικοι ὁπλοὶ μπροστὰ εἰς τὴν ἀρρώστειαν. — Ὁ φλοιὸς τῆς ἱτέας. — Πυρετὸς θανάσιμος. — Καὶ πάλι ὁ Τόπ γανγίλει.

Σεχάστηκαν ἀμέσως καὶ οἱ κατάδικοι, καὶ οἱ κίνδυνοι ποὺ ἀπειλοῦσαν τὸ Γρανίτινο Παλάτι, καὶ τὰ ἐρεϊνὰ ποὺ σκέπαζαν τὸ τροπέδιο, κ' ὅλα. Ἡ κατάσταση τοῦ Χάρμπερτ ἦταν τώρα τὸ σπουδαιότερον. Ἡ μεταφορά τὸν εἶχε βλάψῃ· Εἶχε προκαλέσῃ καμμίαν ἐσωτερικὴν αἰμορραγίαν· Ὁ ρεπόρτερ δὲν ἤξερε νὰ πῇ, φαίνονταν ὅμως ἀπελπισμένος. Καὶ οἱ σύντροφοί του τὸ ἴδιον...

Τὸ ἀμάξι ὠδηγήθηκε στὴν καμπὴ τοῦ ποταμοῦ. Ἐκεῖ, μερικοὶ κλάδοι, δεμένοι σὲ σχῆμα φορείου, δέχθηκαν τὰ στρώματα, ὅπου ἦταν ξαπλωμένοι οἱ λιποθυμῶντες Χάρμπερτ. Ὑστερ' ἀπὸ δέκα λεπτὰ, ὁ Κύρος Σμιθ, ὁ Γεδεὼν Σπύλεττ κ' ὁ Πέγκροφ βρίσκονταν στὰ πόδια τοῦ γρανίτινου τοίχου. Ὁ Νάβ εἶχεν ἐπιφορτισθῇ νάναβσῃ τὰμάξι στὴν Τερψιδέα.

Ἐβαλαν ἡ ἐνέργεια τὸν ἀνεκυστήρα (ῥ) καὶ σὲ λίγο ὁ Χάρμπερτ ἦταν ξαπλωμένος στὰ κρεβάτι του, μέσα στὸ Γρανίτινο Παλάτι.

Ἡ περιποιήσεις ποὺ τοῦκαμαν, τὸν ξαναφεραν ἐν ζωῇ. Χαμογέλασε μιά στιγμὴ, ὅταν εἶδε πὺς βρίσκονταν ἐντὴν κάμαρά του, ἀλλὰ μόλις μπόρεσε νὰ ψιθυρίσῃ λίγα λόγια, τόσο μεγάλη ἦταν ἡ ἐξάντλησί του.

Ὁ Γεδεὼν Σπύλεττ ἔλυσε τῆς πληγῆς του γιὰ νὰ τὰς ἰδῇ. Εἶχε φοβηθῇ μὴ ξανανοῖξαν στὸ δρόμο, γιὰτὶ δὲν ἦταν κλεισμένες ἐντέλεια. Ἀλλὰ εὐτυχῶς ὄχι. Ἀπὸ ποῦ προήρχετο λοιπὸν ἐκείνη ἡ λιποθυμία, ἐκείνη ἡ ἐξάντλησις; Γιὰτὶ ὁ Χάρμπερτ εἶχε χειροτερεῦσῃ;...

Τὸ παιδί ἔπεσε, τότε ἡ ἐνὰ ὑπο πυρετώδη. Ὁ ρεπόρτερ κ' ὁ Πέγκροφ ἔμειναν κοντὰ ἐπὶ κρεβάτι του.

Σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ, ὁ Κύρος Σμιθ διηγήθηκε στὸ Νάβ τὰ συμβάντα τῆς στάνης κ' ὁ Νάβ διηγήθηκε στὸν κύριό του τὰ τῆς ἐπιδρομῆς τῶν καταδίκων ἐπὶ τὸ τροπέδιο.

Τὴν προηγουμένη νύκτα μόλις, εἶχαν φανῇ τὴν ἀκρὴ τοῦ δάσους, κοντὰ στὸ ποταμάκι τῆς Γλυκερίνας. Ὁ Νάβ, ποῦ ἀγκιστρῶσε κοντὰ στὴν αὐλὴ, δὲν ἐδίστασε

νὰ πυροβολήσῃ ἐν' ἀπὸ τοὺς πειρατὲς ἐκείνους, τὸν πρῶτο ποὺ ἐτοιμάσθηκε νὰ περάσῃ τὸ ποταμάκι. Ἀλλὰ στὸ σκοτάδι τῆς νύκτας, δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ ἂν τὸν πέτυχε. Τὸ βέβαιον εἶπε, ὅτι ὁ πυροβολισμὸς δὲν ἐφόβισε τὴν ὁρδὴ κ' ὁ Νάβ μόλις ἐπρόφθασε νὰ γυρίσῃ στὸ Γρανίτινο Παλάτι, ὅπου τουλάχιστο θάταν ἀσφαλῆς.

Ἀλλὰ τί νάκανε τότε; Πὺς θὰ ἐμπόδιζε τοὺς κακούργους νὰ καταστρέψουν τὴν Τερψιδέα; Μποροῦσε ἄλλως τε νὰ περιμένῃ γρήγορη βοήθεια ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς στάνης;

Ὁ Κύρος Σμιθ κ' οἱ σύντροφοί του εἶχαν φύγῃ ἀπὸ τῆς 11 Νοεμβρίου καὶ τώρα ἦταν 29. Δεκαεννέα λοιπὸν ἡμέρες ὁ Νάβ δὲν εἶχε ἄλλες εἰδήσεις, παρὰ ἐκεῖνες ποὺ τοῦ εἶχε φέρῃ ὁ Γόπ' κ' εἰδήσεις κακές: ὁ Ἀύστον ἄφαντος, ὁ Χάρμπερτ πληγωμένος βαρεῖά, ὁ μηχανικός, ὁ ρεπόρτερ κ' ὁ γαῦτης φυλακισμένοι, ἀποκλεισμένοι ἐντὴν τῇ στάνῃ!

Κι' ὁ Νάβ δὲν ἤξερε τί νὰ κάνῃ. Γιὰ τὸν ἑαυτοῦ δὲν τὸν ἐνοίαζε, δὲν φοβόταν, γιὰτὶ οἱ κατάδικοι δὲν μποροῦσαν νὰ τὸν βροῦν στὸ Γρανίτινο Παλάτι. Ἀλλὰ γιὰ τῆς οἰκοδομῆς, γιὰ τῆς φυτεῆς τῆς Τερψιδέας, ποῦ ἦταν ὅλα ἐντὴν διαθέσει τῶν κακούργων. Δὲν ἔσχετε νὰ ρωτήσῃ τὸν Κύρο Σμιθ, νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ τοῦλάχιστο γιὰ τὸν κίνδυνον ποὺ τοὺς ἀπειλοῦσε;...

Ὁ Νάβ σκέφθηκε τότε νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸν Ζούπ, γιὰ νὰ στείλῃ ἐντὴν τῇ στάνῃ δυὸ λόγια. Ἦξερε τὴν ἐκτακτὴν ἐξυπηράδα τοῦ οὐραγοτάγκου, ποῦ τότες φορὲς εἶχε δοκιμασθῇ. Ὁ Ζούπ καταλάβαινε τὴ λέξι στάνη, ποῦ συχνὰ τὴν ἐπρόφεραν μπροστὰ του καὶ πολλὰς φορὲς εἶχε πᾶν ἐκεῖ μετὰ τὴν ἀμάξι καὶ μετὰ τὸν Πέγκροφ. Δὲν εἶχε ξημερώσῃ ἀκόμα, ὁ γοργὸς οὐραγοτάγκος θὰ μποροῦσε νὰ περάσῃ ἀπαρητήτως ἀπὸ τὸ δάσος ἐκεῖνον ὅπου, κ' ἂν τὸν ἐβλεπᾶν οἱ κατάδικοι, θὰ τὸν ἐπαιρναν γιὰ ἕνα ἀπὸ τοὺς φανοὺς τοῦ κατοικοῦ.

Ὁ Νάβ δὲν ἐδίστασε. Ἐγραψε τὸ γραμματάκι, τὸ ἔδωσε στὸ λαμό τοῦ Ζούπ, τὸν

ἔφερε ὡς τὴν πόρτα τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ. Κι' ἀπὸ κεῖ ἐξυτίλει ἕνα σχοινί, μακρὸ ὡς κάτω. Ἐπειτα ἐπρόφερε πολλὰς φορὲς αὐτὲς τῆς λέξεως:

— Ζούπ! Ζούπ! Στάνη! Στάνη!

Τὸ ζῶον καταλάβε, ἄρπαξε τὸ σχοινί, γλύστρησε ὡς τὴν ἀκρογιάλι καὶ χάθηκε ἐντὴν τῇ σκοτεινίᾳ, χωρὶς νὰ πάρουν καθόλου εἰδήσι οἱ κατάδικοι.

— Καλὰ ἔκαμες, Νάβ, τὸν ἔκοψε ἐδῶ ὁ Κύρος Σμιθ· ἂν δὲν μᾶς εἰδοποιούσε ὅμως, ἴσως θάκαμες καλλίτερα.

Καὶ μιλῶντας ἐτοί, ὁ μηχανικός συλλογίζονταν τὸν Χάρμπερτ, ποῦ ἡ μεταφορὰ τοῦ εἶχε βλάβῃ τόσο πολὺ τὴν ἀγάρρωσι. Ὁ Νάβ ἀποτελείωσε τὴ διήγησιν. Οἱ κατάδικοι δὲν φάνηκαν καθόλου στάκρο-γιάλι. Ἰσως, ἐπειδὴ δὲν ἤξεραν τὸν ἀριθμὸ τῶν κατοίκων τοῦ νησιοῦ, θὰ φαντάζονταν ὅτι τὸ Γρανίτινο Παλάτι εἶχε πολυάριθμους ὑπερασπιστὰς. Θὰ θυμοῦνταν ἄλλως τε ὅτι, ὅταν ἐφθασαν μετὰ τὸ βροῖν καὶ θέλησαν νὰ βροῦν ἔξω, πολλοὶ πυροβολισμοὶ τοὺς εἶχαν ὑποδεχθῇ, κ' ἀπὸ τοὺς ἀπάνω κ' ἀπὸ τοὺς κάτω βράχους, καὶ δὲν θάδεσαν νὰ ἐκτεθοῦν.

Τὸ τροπέδιο ὅμως τῆς Τερψιδέας τοὺς ἦταν ἀνοικτὸ κ' αὐτὸ δὲν μποροῦν νὰ τὸ ὑπερασπισθοῦν τὰ ὅπλα τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ. Παραδόθηκεν λοιπὸν ἐλεύθερα ἐπὶ καταστρεπτικὰ τοὺς ἐνοτικὰ: ἐκαίαν, ἐξερίζωσαν, γκρεμίσαν, κάνοντας ἐτοῖ τὸ κακὸ γιὰ τὸ κακὸ. Καὶ δὲν ἐφυγὰν ἀπὸ κεῖ, παρὰ μισὴ ὥρα πρὶν φθάσουν οἱ ἄποικοι, ποὺ τοὺς ἐνόμιζαν ἀκόμα κλεισμένους ἐκεῖ πέρα ἐντὴν τῇ στάνῃ.

Ὁ Νάβ εἶχε ἐξορμήσῃ ἀπὸ τὸ καταρῆμα του. Εἶχε ἀναβῇ ἐντὴν τῇ Τερψιδέᾳ, μετὰ τὸν Νάβ νὰ δεχθῇ καμμίαν σφαῖρα κ' εἶχε προσπαθῇ νὰ εἰσὼν τὴ φωτιὰ ποὺ καταβροχθίζε τὰ σπιτάκια τῆς αὐλῆς. Τοῦ κακοῦ ὅμως ἀνέστησε, ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ φάνηκε τὸ ἀμάξι ἐντὴν τῇ ἀκρῇ τοῦ δάσους.

(Ἐπείτα συνέχισα)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ Πέγκροφ εἶδε ἕνα πράγμα στὸ τραπέζι...

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΡΥΓΟΝΙΑ

Αγαπητοί μου,
ΕΞΑΤΙΑ φέτος οι Νεμερῶδες τῆς Ἀττικῆς! Δὲν πέρασαν τρυγόνια. Οὐτὲ τῆς τελευταίας ἡμέρας τοῦ Αὐγούστου, πού εἰνε καθάυτὸ ἐποχὴ, οὐτὲ τῆς πρώτης τοῦ Σεπτεμβρίου. Ἐκτός ἀπὸ ἐναμικρὸ πέρασμα ποὺ σημειώθηκε στὴ Βουλιαγμένη καὶ ἀπὸ κάποιες, λιγοστὲς ἐπιτυχίες στὸν Ἐλαιῶνα, πούθενά ἄλλο, οὐτὲ στὸ Σούνιο, κανένας κυνηγὸς δὲν κατώρθωσε νὰ φτάσῃ τὴ δωδεκάδα σὲ μιὰ μέρα ἀπεναντίας περνοῦσαν καὶ τρεῖς καὶ τέσσερες ἡμέρες, χωρὶς νὰ πέσῃ οὐτ' ἓνα θύμα φτερωτό. Κάποιος, κυνηγὸς βέβαια, ποὺ διεκτραγωδεῖ σὲ μιὰ ἐφημερίδα αὐτὴ τὴν κατάστασι, λέει οὐτε οἱ γεροντότεροι δὲ θυμούνται καλοκαίρι φτωχότερο σὲ κυνήγι.

Τὶ ἐπαθὺν λοιπὸν φέτος τὰ πουλιά; Γιατί δὲν πέρασαν, ὅπως πάντα, τὰ τρυγόνια, γιατί δὲν ἐστάθηκαν λίγο στὴν Ἀττικὴ, νὰ ξεκουρασθοῦν τὰ καίμενα ἀπ' τὸ μεγάλο τους ταξιδίον... νὰ βροῦν τὴν αἰωνία Ἀνάπαυσι ἀπ' τὰ χέρια τῶν κυνηγῶν; Γεροντότεροι καὶ νεώτεροι προσπαθοῦν τώρα νὰ τὸ ἐξηγήσουν. Κι' οἱ περισσότεροι λένε, ὅτι καὶ γι' αὐτὸ ἀκόμα φταίει... ὁ πόλεμος. Τὰ τρυγόνια ξεκινοῦν ἀπὸ τὴν Ρωσσία καὶ τὴν Ρουμανία. Οἱ ἀγροὶ ὅμως σ' αὐτὲς τῆς χώρας καταστράφηκαν καὶ μαζί μ' αὐτὰς ἡ φωνὴ τῶν τρυγόνων, πού δὲν μπόρεσαν ἐπὶ νάνασθῃσιν μικρά. Ἐπομένως δὲν ὑπῆρχαν τρυγόνια γιὰ νὰ περάσουν μὲ τὴν συνειδησμένη ἀφθονία. Καὶ πέρασαν λιγοστά, ἀκριά.

Ἄλλοι ὅμως, — ὅπως ὁ κυνηγὸς ποὺ διεκτραγωδεῖ τὴν κατάστασι στὴν ἐφημερίδα, — δὲν παραδέχονται αὐτὴ τὴν τελεία καταστροφὴ. Κι' ἀποδίδουν τὴν φτεινὴ ἀραιότητα σὲ δυὸ ἄλλους λόγους. Πρῶτον, εἰς τὸ ἀνατολικὸν ἀνέμους, πού ἐπικρατοῦσαν ὅλο τὸν Αὐγούστο καὶ εὐνοῦσαν τὴν μεταναστεύσιν τῶν πουλιῶν, ὥστε νὰ μὴν εἴνε ὑποχρεωμένα νὰ κάνουν σταθμούς, νὰ ξεκουράζονται καὶ... νὰ σκοτώνονται καὶ δεύτερον, στὸ σβύσιμο τῶν φάρων ποὺ ἦταν ἄλλοτε ἀναμμένοι γύρω στὸ Σούνιο καὶ τραβοῦσαν μὲ τὴ ζωὴν τους λάμψι τὰ ταξιδιάρικα πουλιά. Νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, ἂν τὸ δεύτερο αὐτὸ ἦταν ὅλη ἡ αἰτία, πάλι ὁ πόλεμος θάφταιγε, γιατί ἐξ αἰτίας τοῦ πολέμου δὲν ἀνάβονταν οἱ φάροι. Γιὰ τὴν ἐπικράτησι ὅμως τῶν ἀνατολικῶν ἀνέμων, ὅσο ἐκτακτὴ καὶ ἂν ὑποτεθῇ, ὁ πόλεμος βέβαια δὲν εἶνε καθόλου ὑπεύθυνος, μολοντί μερικοὶ θέλουν νὰ ποῦν ὅτι καὶ τὴν ἀτμοσφαιρικὴν κατάστασι ἐπηρεάζουν ἡ κανονικὴ, ἡ πυρκαϊὴς καὶ ἡ ἐκρήξεις, πού γίνονται καθ' ἡμέραν στὰ πεδία τῶν μαχῶν.

Εἴτε γιὰ τὸν ἓνα λόγο, εἴτε γιὰ τὸν ἄλλο, τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι οἱ κυνηγοὶ τῆς Ἀττικῆς δὲν βρῆκαν φέτος τρυγόνια νὰ σκοτώσουν καὶ οἱ καλοφάγαδες, — οἱ πλούσιοι ἐννοεῖται, γιατί σήμερα μόνον οἱ πλούσιοι τρῶνε καλά, — στερήθηκαν τὸν πιδὲ ἐκλεκτό τους μεζέ: ἓνα παχὺ, ἀβρόσαρο τρυγόνι ψημένο στὴ σκάρα. Ἡθελε ὅμως νὰ ἤξερα τί λένε... καὶ τὰ τρυγόνια! Μὰ μοῦ φαίνεται, ὅτι θὰ δοῦν τὸν ὕψιστον, πού εὐνόησε τὸ μακρινὸ τους ταξιδίον καὶ νὰ μὴ φασθῶν στὸν ἐναερίον δρόμον καὶ νὰ μὴ ζητήσουν προσωρινὸ ἄσυλον σὲ μιὰ γῆ πλημμυρισμένη ἀπὸ φονιάδες. (Γιατί τί ἄλλο εἶνε οἱ κυνηγοὶ παρά φονιάδες... χάριν διασκεδάσεως, ἀφοῦ οἱ περισσότεροι δὲν τρῶνε κἄν τὸ κυνήγι, πού σκοτώνουν;)

Γιὰ φαντασθῆτέ μου, ἀλήθεια, τί τραγικὸ ποὺ εἶνε αὐτὸ τὸ πέρασμα τῶν τρυγόνων! Ξεκινοῦν μὴν ἡμέρα, κοπάδι, ἀπὸ τὸν τόπον ποὺ γεννήθηκαν, γιὰ νὰ πάνε νὰ ξεχειμωνιάσουν, ἔσαν ἄλλο μακρινόν. Ἡμέρες καὶ νύκτες πρέπει νὰ ταξιδεύουν στὸν αἶρα, ἀπάνω ἀπὸ θάλασσες. Ὁ καιρὸς δὲν εὐνοεῖ τὸ ταξιδίον τους. Τὸν ἔχουν ἐναντίον καὶ ἡ προσπάθεια ποὺ πρέπει νὰ κάνουν, γιὰ νὰ κατανικῶν τὴν ἀντίστασι τοῦ ἀνέμου, κουράζει πιδὲ γρήγορα τῆς φτεροῦγής τους. Λίγο ἀκόμα καὶ θάταν ἀδύνατο νὰ προχωρήσουν. Θὰ πέσουν στὴ θάλασσα ἐξαντλημένα. Ἀλλὰ νὰ ἡ σωτηρία: Μιὰ γῆ ἀστρογαλιάζει ἀπὸ κάτω τους. Τὴν λένε Ἑλλάδα, Ἀττικὴ, Σούνιο. Αὐτὸ τὰ τρυγόνια δὲν τὸ ξέρουν, βλέπουν ὅμως πὼς εἶχε δένδρα καὶ θάμνους. Ἐσώθηκαν! Καὶ κατεβαίνουν γιὰ νὰ σταθοῦν μιὰ στιγμὴ, νὰ ξεκουρασθοῦν, νὰ πάρουν ἓνα ὕπνον καὶ τὸ πρῶτ' ἄλλο δρόμον...

Ὡ, δυστυχία τους! Δὲν ἐπεφταν στὴ θάλασσα; Καλλίτερο μπορεῖ νὰ μὴν ἦταν, θάταν ὁμοῦ τὸ ἴδιο... Κυνηγοὶ ἐνεδρεύουν, σκυλιά τρέχουν, τουφέκια πέφτουν παντοῦ. Μπᾶ! μπῶ!... Ἐνα χαλάζι μολυβένιο ἄλλα τὰ φέρει στὸν τόπον, ἄλλα τὰ ρίχνει πληγωμένα, γιὰ νὰ τὰ ποτελειώσουν τὰ σκυλιά. Πανωλεθρία! Ἡ μάνα κλαίει τὸ παιδί καὶ τὸ παιδί τὴ μάνα. Κι' ὅσο ἀπὸ μιὰ νύκτα τρόμου καὶ φρίκης, τὰ τρυγόνια, πού γλύτωσαν σκορπισμένα, κρυμμένα σὰ ἐγκατα, σηκώνονται νὰ μαζευθοῦν καὶ νὰ φύγουν. Ὡ, τί λίγα πού εἶνε τώρα! Ἀπὸ τὸ μεγάλο κοπάδι, δὲν μένουν πιά οὔτε τὰ μισά. Τάλλα ἔπεσαν στὴν ἀφιλόξενη γῆ, σκοτωμένα ἀπὸ κυνηγούς, γιὰ νὰ φαγοῦν ἀπὸ καλοφάγαδες. Ἐτοί εἶν' ὁ κόσμος... Ἐνα αἰώνιον μακελλίον. Τὰ τρυγόνια πού γλύτωσαν φέτος, θὰ τὴν πάθουν ἴσως τοῦ χρόνου. Γιατί τοῦ χρόνου μπορεῖ νὰ μὴν ἐπικρατήσουν ἀνατολικὸν ἀνέμοι τὸν Αὐγούστο καὶ οἱ φάροι ὁλόγυρα στὸ Σούνιο μπορεῖ νὰ μὴν εἶνε σβύσιμοι. Δυστυχισμένα τότε τρυγόνια, — εὐτυχισμένοι κυνηγοί!..

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ Μ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ (*)

ΤΑ ΦΡΟΥΤΑ

Γεννήματα τῆς γῆς ἡλιωθευμένα,
Μέσα στὸ βῆλο,
Σὰν σὰς κοιτάζω
Πόση λαχτάρ' ἀνάβετε σ' ἐμένα!
Χάιδι στὸ μάτι μου κάθε σας χρῶμα,
Τὰ βρά σας μῦρα
Σκορπάτε γύρα,
Γλύκες, δροσιὲς γεμίζετε τὸ στόμα.
Χνούδια βελούδινα καὶ μεταξένια,
Κομπὲς γραμμούλες,
Στίγματα, βούλες,
Φωτοπερίχυτα καὶ χρυσαφένια.
Καὶ τὸ καθένα σας στὴν ὁμορφίᾳ του
Ξεχωρισμένον,
Πὼς περιμένω
Νὰ μᾶς τὸ δώσῃ ἡ Γῆ μὲ τὴ σειρά του!
Νικητὴς τῆς Δύριον (Α' Βραβεῖον)

Στερῆ δροσιὰ ποὺ μᾶς χαρίζει ἡ Μάννα
Μεσ' ἀπ' τὰ γόνιμα βαθειὰ τῆς σπλάχνα,
Τὸ ἄδρ' σου τὸ ἄρωμα, ἡ αἰθέρα ἡ ἀχνα
Γιὰ τὴν ψυχὴ τὴ διπασμένη μάνα!

(*) Ἰδε τὰ αποτελέσματα εἰς τὸ προηγ. φύλλον, σελ. 343.

Ὡ ἐσεῖς, διαμάντια τοῦ καλοκαιριοῦ,
Τὴν ὥριμότητά σας τὴν ἀπαλή
Τὴν χρωστικὴν τοῦ Ἥλιου τὸ φιλὶ
Καὶ στὸ γλυκὸ τὸ χάδι τοῦ Ἀγεριοῦ!

Σφύζει ἡ Ζωὴ σ' ἐσὰς λαχταριστῇ,
Τομέλι στάζει, — ἀπ' τὴν καρδίᾳ σας αἶμα —
Ζωογόνο καὶ ἄδολο τῆς Φύσεως ῥέμμα
Μέσ' στὸ λιποῦμα τοῦ Θεριοῦ!

Χυμὲ πλασμένε μ' ἀμβροσίας ὕλη
— Μιὰ ἀπὸ τῆς λίγης τοῦ θνητοῦ χαρὲς
Μέσα στὸν βίου τῆς πάλης τῆς σκληρῆς, —
Σ' εὐγνωμονεῖ τὸ πικραμένο χεῖλι!

Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος
(Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ)

Παίρνω καὶ ἓνα μισοχάλαδο, —
Ὅπως μοῦ λένε — πρῶτης.
Καὶ τί νὰ ἰδῶ; ἀσθενικό,
Ξερό, βλοσυροκοιμένο...
Τὸ βάξω μεσ' στὸ στόμα μου.
Μὴν τῶχαν μαγεμένο;
Ἦταν στὴν ὀψι μιλωνῶς
Καὶ στὴν καρδίᾳ δεσποτῆς!

Χρυσόφτερε Ἑλπίδα (Β' Βραβεῖον)

— Φρούτα, γλυκὰ σὰ μέλι,
βερύκοκό μου, ἀχλάδι δροσερό,
ροδάκινο, σταφύλι ἀπὸ τ' ἀμπέλι,
γιὰ σὰς καὶ μόνο λαχταρῶ!

Μ' ἀπ' τὰ πολλὰ τὰ λόγια μου διψῶ...
καλὰ σὰς τὰκα καὶ στὸν ὕμνητό σας
γιὰ εὐγνωμοσύνη δόστε τὴ ζωὴ σας:
ἐλάτε τώρα νὰ σὰς φάω.

Τραγοῦδι τῆς Δευτεριάς (Β' Βραβεῖον)

Φρούτα πού ἡ ὄψη σας λαχτάρα μοῦ γεννᾷ
Καὶ νὰ σὰς φάω ἐπιθυμῶ μεγάλη,
Ποῖα μοῖρα σὰς ἐχάρισε αὐτὰ τ' ἄγνᾶ,
Αὐτὰ τὰ ὑπέρθεα χρώματα καὶ κάλλη,
Ποῦ ἡλιος δὲ μπορεῖ ἡ βροχὴ ποτὲ νὰ σβύσῃ;
— Ποιὸς ἄλλος ἀπ' τὴ φύση!

Δάφνης Στέφανος (Γ' Βραβεῖον)

Τὰ κεράσια.

Ἀπὸ κάθε ἄλλο φρούτο,
τὰ κεράσια προτιμῶ
Ἐρχομαι μαυτὰ γιὰ τοῦτο
καὶ στὸ Διαγωνισμό.

Νὰ τὰ βροῦκα στὴ φρουτιέρα
διόλου δὲν μ' εὐχαριστεῖ!
Θέλω στὰ περβόλια πέρα
νὰ πηγαίνω τὸ πρῶτ',

Ν' ἀνεβαίνω χωρὶς φόβο
ἀψηλά στὴν κερασιά,
Φρέσκα-φρέσκα νὰν τὰ κόβω,
ραντισμένα μὲ δροσιὰ!

Κι' ἀφοῦ πρῶτα τὰ χορτάσω,
μὰ καὶ ἄλλοιῶς νὰ τὰ χαρῶ:
Σκουλαρίκα νὰ τὰ φτείσω
καὶ σ' αὐτὰ νὰ τὰ φορῶ.

Ψεύτικη Κουκλίτσα (Γ' Βραβεῖον)

Μὲ τρελλὴ χαρὰ ποθῶ,
ἀνοιεῖ καὶ θέρος,
νᾶμαι σ' ἓνα ἐξοχικόν
μὲ περβόλια μέγας!

Νὰ σηκώνουμι ταχιά
μὲ δροσιὰ ἀγέρι
νὰ σκαλώνω στὰ δοντριά
σέρνοντας πανέρι.

Κι' ἀφοῦ φάω ὅσα μπορῶ
φρούτα, καὶ γεμίσω
τὸ πανέρι φουσκωτό,
τάλλα... παραπίσω!

Φρούτά μου λαχταριστά,
μοσχομυρωδάτα,
ἄμωρα καὶ ἡλιεῖνα
δροσερά καὶ ἀφράτα,

Πάντοτε σὰς λαχταρῶ!
καὶ σὲ δένδρον ἀπάνω
τὸν ὑψηλότερο κόρμῳ,
ἐννοια σας, σὰς φτάνω!

Τσαχπία (Γ' Βραβεῖον)

Γιὰ φρούτα μὴ μοῦ λεί,
τρελλαινόμεναι!

Γιὰ σύκα, γιὰ σταφύλια,
γιὰ βερύκοκα,

Γι' ἀχλάδια... Στάσου, χριστιανέ μου,
τνίχηκα!

Ὅχι, μὰ νᾶχῃ; στὸ τραπέζι
καὶ ροδάκινα

... Τίποτα! πεντάρα
Ἐγὼ δὲ δίνω.

Σὰς τὰ χαρίζω ὅλα,
γιὰ ἓνα τσαμπὶ

Ροδίτη τραχανά,
ἀθηναϊκό!

Νίκος Σπέντζερ (Α' Ἐπαινοῦ)

Τρί' ἀδελφάκια κάθονταν
στοῦ κήπου τὴν περσόλα.

Τῶνα τρᾶζε στὴ ρεματιά,
Τάλλο κατὰ τὴ βρύση.

Τὸ τρίτο τὸ καλλίτερο
σηκώνεται καὶ λέει:

Ἀδελφίκα, τί κυτᾶζετε
τοῦ κήπου δῶθε-κέθε;

Δὲν βλέπετε τὴν κερασιά;
Ποῦ μὲ τὰ κόκκινα τραβᾷ;

Τῶν διαδοχῶν τὰ μάτια;
Δὲν βλέπετε τὴν ἀπιδιά;...

Ἰω. Δ. Τσιοβαρίδης (Α' Ἐπαινοῦ)

Στάγερ' ἀργοσαλεύουνε
τὰ δένδρα φορτωμένα
Ὡ, πόσο τὰ ζηλεύουνε
τὰ μάτια μαγεμένα!

Διάττων Ἀστὴρ (Α' Ἐπαινοῦ)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Λουλούκα, ὁ κ. Μι' ἔχει ὁ
θαλίνα!

— Ὁφθαλμῶν; — Αὐτὴ! Ἐγὼ
ἴσα καὶ τὰ δυὸ τοῦ μάτια κόκκινα.

— Ἐ, καὶ... τί ἔχει λοιπὸν;
— Ὁφθαλμοῦ!

— Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Κάνιας
*

— Γιατί, Τοτό, ὅταν κοιμάται ὁ
παππᾶς ροχαλίζει;

— Γιὰ νὰ τὸν ἀκούω καὶ νὰ κάνω
κνίχα.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Αἰολέως
*

Ἡ Μαμμά: — Γιατί ἔφαγες, Κο-
στάκη; Καὶ τώρα πῶς θὰ πάρῃς τὸ
ματρίκο σου;

Ὁ Κωστάκης: — Μὲ τὸ κουτάλι,
μαμμά!

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἰδεώδους τῶν Ἑλλήνων
*

— Μαμμά, τί πούλι εἶν' αὐτό;
— Παγῶνι, παιδί μου.

— Παγῶνι... μὲ τέτοια ξέστη;
Καὶ πῶς τὸ λένε;
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἡρώος τῶν Δολιανῶν
*

Μεταῦτ' ἐμὲ ἐξύνων,
— Γιατὶ ἔδωσες τὸ πόδι σου;
— Εἶδα στὸν ὕπνο μου πῶς ἐπά-
τησα καρφί.

— Καλὰ νὰ πάθῃς: Μὴν κοιμᾶ-
σαι ἐπιπόλυτος!..

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σεπτεμβρίου Δόρδου
*

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Ὁ συνοδὸς τὴν λύσιν μὲ 10 λεπτά,
δὰ λάβῃ ἀπλῶς μέρος εἰς τὴν Κλήρω-
σιν. Ἐάν δὲλὴ νὰ δημοσιευθῇ καὶ τὸ
νομὰ τοῦ εἰς τοὺς Λύτας, πρέπει νὰ ἁ-
σκηλεῖται ἐπὶ 25 εἰς γραμματόσημον.)

Α') Παίγνιον
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Δημοκρατίας

ΜΑΣ

ΒΑ ΡΙ ΠΑ

ΒΟΣ ΛΑ Ω ΛΑ ΜΟΣ

ΛΩ ΚΑΛ ΣΟ

ΤΗΣ

Τέσσαρες Ἑλληνικαὶ ποιηταί.

Β') Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀλυτρώτου

— Δόσε μοῦ το, Πηνελόπη,
Μοῦ χρεῖζεται. — Μὴ τί;

— Ἐλὰ τώρα, σοῦ τὸ εἶπα,
Μὴ μοῦ κᾶνῃ; τὴν κοῦτῃ!

Γ') Διὰ τὸς Γαλλομαθεῖς
Ἐστὴν ὑπὸ Κ. Κοκκίνῃ

Pôle-Môle

Courage non juge on actes aux
aux mais le paroles.

Δύσσεις τοῦ 1005 φύλλον
Α') Ἀρκαῖον, Περσικόν, Κιν-
δύλιν, Ἑρμάνθου. — Β') Ἑλλάς, πα-
τρίς μου! — Γ') Les bons comptes
font les bons amis.

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)

ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ἀπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς
δωδεκά: 1ος, 5ος, 7ος, 10ος, 12ος,
14ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος,
22ος, 24ος. — Ἐκαστος τόμος δρ. 3.

ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος
δραχ. 3,20 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν
καὶ δρ. 3,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1917)

ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι,
24 ἐν ὅλῳ. — Ἐκαστος τόμος ἀδετος
δρ. 10 καὶ χρυσόδετος δρ. 15. Τα-
χυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος:

Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, ἀδετος δρ.
10,50, χρυσόδετος δρ. 16,50. Διὰ
τὸ Ἐξωτερικόν, ἀδετος δρ. 11,50,
χρυσόδετος δρ. 16,50.

Οἱ ἀλλασσοντες κατοικίαν
Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ
δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν τὴν δι-
εύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀπο-
στελλόντες καὶ 50 λεπτά διὰ τὴν
ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως
δὲν εὐθυνομέθα διὰ τὴν ἀπώλειαν
τῶν φυλλαδίων τῶν.

Οἱ ἀλλασσοντες κατοικίαν
Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ
δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν τὴν δι-
εύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀπο-
στελλόντες καὶ 50 λεπτά διὰ τὴν
ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως
δὲν εὐθυνομέθα διὰ τὴν ἀπώλειαν
τῶν φυλλαδίων τῶν.

Οἱ ἀλλασσοντες κατοικίαν
Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ
δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν τὴν δι-
εύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀπο-
στελλόντες καὶ 50 λεπτά διὰ τὴν
ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως
δὲν εὐθυνομέθα διὰ τὴν ἀπώλειαν
τῶν φυλλαδίων τῶν.

Οἱ ἀλλασσοντες κατοικίαν
Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ
δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν τὴν δι-
εύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀπο-
στελλόντες καὶ 50 λεπτά διὰ τὴν
ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως
δὲν εὐθυνομέθα διὰ τὴν ἀπώλειαν
τῶν φυλλαδίων τῶν.

Οἱ ἀλλασσοντες κατοικίαν
Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ
δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν τὴν δι-
εύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀπο-
στελλόντες καὶ 50 λεπτά διὰ τὴν
ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως
δὲν εὐθυνομέθα διὰ τὴν ἀπώλειαν
τῶν φυλλαδίων τῶν.

Οἱ ἀλλασσοντες κατοικίαν
Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ
δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν τὴν δι-
εύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀπο-
στελλόντες καὶ 50 λεπτά διὰ τὴν
ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως
δὲν εὐθυνομέθα διὰ τὴν ἀπώλειαν
τῶν φυλλαδίων τῶν.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΚΕΙΑΝ
ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Συνέχ. εἰσφορῶν (Ἀρ. 511—522):

Παπουτσῶν. Γάτος, Λάρισσα δρ. 1,50
Τρελ. Ναυτοπούλα, Ἡράκλειον > 2,35

Ἐντοκὸν Γραμματίον, Ἀθήναι > 1.—
Κ. Δ. Ἐλευθεροδάκης, Ἀθήναι > 1.—

Ἀ. Π. Ρεμπουζάκος, Καλάμα > 2.—
Ἀνθ. τῆς Ἀνατολῆς, Ζάκυνθος > 1.—

Ἀρίσταρχ. ὁ Σάμιος, Ἀθήναι > 2.—
Ζωὴ Ν. Φ., Ἀλεξάνδρεια > 5.—

Ὀδυσσεύς, Πειραιεύς > 5.—
Ἀνέκτορος, Ἀθήναι > 2.—

Γεωργ. Ι. Μελάνης, Λάρι

